

HEART OF A LION

MEMPHIS DEPAY & SIMON ZWARTKRUIS

Voorwoord

Al op jonge leeftijd speelde de gedachte door mijn hoofd: een boek uitbrengen, vroeg in mijn carrière. Een boek dat niet alleen over voetbal zou moeten gaan. Integendeel. Mijn leven is tot nu toe, met name in de jeugdjaren, heel heftig geweest. Dat is het nog steeds. Buiten mijn kleine kringetje van vertrouwelingen kent niemand mijn levensverhaal. Dit is het moment waarop ik dat met de buitenwereld ga delen. Zo open en zo eerlijk mogelijk. Niet om mezelf in het zonlicht te plaatsen, ook niet om mezelf op de borst te kloppen.

Met mijn verhalen hoop ik mensen te inspireren. Vooral jongeren. Door te vertellen wat ik allemaal heb meegemaakt, wil ik laten zien dat er altijd licht is aan het eind van de tunnel. Hoe zwaar de omstandigheden waarin je opgroeit ook zijn, er zijn manieren om uit de ellende te komen. Dat weet ik uit eigen ervaring. Ik heb fouten gemaakt in mijn leven, heb veel klappen gehad, en uitgedeeld, en ben talloze keren op mijn bek gegaan. Telkens stond ik weer op, elke keer een levensles rijker.

Op mijn eigen manier ben ik gekomen waar ik nu ben. Dat is een ander belangrijk punt voor mij in dit boek: de durf om jezelf te zijn. Je eigen keuzes te maken. Het lef hebben om onderscheidend te zijn. Je door God gegeven talenten te ontplooiën en je dromen na te jagen. Met geloof in eigen kunnen en doorzet-

tingsvermogen, zonder je te laten weerhouden door de meningen en verwachtingspatronen van anderen. Zo heb ik het altijd gedaan, ondanks de shit die het me vaak opleverde. En zo zal ik het blijven doen. Want niets is belangrijker dan jezelf te kunnen zijn.

Er zullen mensen zijn die het te vroeg vinden voor dit boek. Dat is hun goed recht. Voor mij staat het los van mijn leeftijd of de fase waarin mijn voetbalcarrière zich bevindt. Soms heb ik het gevoel dat ik al een heel leven achter de rug heb. Hoe dat komt, staat in dit boek beschreven. Elk hoofdstuk begint met een tattoo die betrekking heeft op de beschreven periode. Het is mede tot stand gekomen dankzij de medewerking van mijn moeder en mijn beste vrienden. Zij hielpen me door de donkerste periodes in mijn leven en vormen nog steeds mijn inner circle. Daarvoor wil ik hen hartelijk bedanken.

Dit boek vertelt mijn verhaal. Dit is wie ik ben.

Memphis

The only title he kept
was his blood.
First I wanted more than that,
but while growing up,
everything a father should have taught
I learned myself.
First I was a small boy in a big world,
but now I'm a big boy in a small world.

1. Genesis in Ghana

In Elmina Castle komen de tranen. Memphis Depay zakt in het voormalige slavenfort door zijn knieën, staart door de tralies naar buiten en begint zachtjes te snikken. Verder is het ijzig stil in de donkere kerker. Dit is de ruimte waar, eeuwen achtereen, Afrikaanse gevangenen door *the door of no return* werden geduwd. De slavenschepen op, voor een maandenlange reis naar de plantages van de Verenigde Staten, de Caraïbische eilanden en Suriname. Memphis is niet de enige die wordt overmand door emoties. Met trillende stem vraagt de meegereisde muziekproducer Rass King of hij mag zingen. En dat doet hij: *Redemption Song*, van Bob Marley. Een lied over verlossing van de slavernij, dankzij de kracht van de geest. Als het stemgeluid van Rass is weggestorven, blijven Memphis en zijn vriendengroep nog een halfuur op de stenen vloer in de kelder zitten. Zwijgend, verdoofd bijna.

Het enige geluid dat de naargeestige kelder binnenwaait, is het opgewonden gekakel van een aanzwellende menigte, buiten het fort. Het is als een lopend vuurtje door Cape Coast gegaan dat Memphis aanwezig is. Bij de toegangspoort verzamelen zich steeds meer inwoners van de Ghanese kustplaats. Ze zullen geduld moeten hebben. Want Elmina Castle leent zich niet voor een vluchtig bezoek. Zeker niet als je voor de eerste keer in je leven op zoek bent naar je roots, zoals

Memphis, in het land van zijn vader. Met hangende schouders volgt hij de gids naar de vertrekkers waar duizenden slaven wekenlang opeengepakt en vastgeketend in hun eigen uitwerpselen lagen. Naar de cel des doods, waar opstandelingen de hongerdood stierven. Via de kerk en de slavenmarkt naar het vrouwenkwartier, waar de Nederlandse gouverneurs dagelijks hun seks-slaven uitkozen. Van 1637 tot 1872 was het fort in Hollandse handen, nadat de West-Indische Compagnie het samen met de vloot van Johan Maurits van Nassau-Siegen had veroverd op de Portugezen. In eerste instantie voor de handel in goud en ivoor, maar al snel werd slavenhandel de hoogste prioriteit. Plakkaten op de muren met Nederlandse opschriften herinneren aan die tijd.

De rondleiding eindigt tussen de kantelen op het dak, waar Memphis een groepsgebed voorstelt. Staand in een cirkel, hand in hand, de gesloten ogen richting de grond gericht.

Buiten volgt de ontlading. Memphis heeft de brug van het fort amper verlaten, of hij wordt ingesloten door een joelende meute. In Ghana wordt zijn officiële achternaam anders uitgesproken dan in Nederland: *Diepéee* klinkt het voortdurend, met een langgerekt slotakkoord. Al snel dreigt Memphis in het gedrang te komen. Iedereen wil hem aanraken, de grootste trofee is een gezamenlijke selfie. Het is chaos troef, de schreeuwende kluwen mensen lijkt een eigen leven te leiden. De mierenhoop verplaatst zich tergend langzaam, niemand weet waarheen. Dan grijpt de aangesnelde politie in, en niet zachtzinnig. Ze vormen een kordon rond Memphis en wie nu nog te dicht in de buurt komt krijgt een beuk, of een schok met een stroomstootwapen. ‘Dit gaat ver,’ mompelt Memphis en hij verzint een list om de gemoederen tot bedaren te brengen. Een voetbal wil hij hebben. Bij Afrikaanse kinderen is een bal nooit ver weg en binnen enkele seconden vliegt er eentje vanuit de menigte zijn kant op. Hij wipt de bal omhoog en begint te jongleren met voeten, schouders en hoofd. Gejuich stijgt op en weerkaatst tegen

de muren van Elmina Castle. Voor het eerst sinds Memphis voet heeft gezet in het slavenfort lacht hij weer. De bal als reddingsboei en vreugdebron. Zo was het talloze keren in zijn heftige jeugdijaren en zo is het op deze beladen dag in Ghana opnieuw.

Een dag eerder. In het Schiphol VIP Centre druppelen de vrienden van Memphis binnen. In dit afgescheiden deel op de luchthaven kan de trip naar Ghana in alle rust beginnen. Dit is hoe Memphis reist. Voor de korte vluchten tussen zijn woonplaats Lyon en Rotterdam Airport maakt hij gebruik van een privéjet. Langere reizen beginnen en eindigen met vipservice op Schiphol. 'Ik kan het me veroorloven en het scheelt een hoop gedoe,' legt Memphis uit, terwijl hij zich in een riante fauteuil laat zakken en een fruitsalade bestelt.

De reis naar Ghana heeft hij *The Genesis* gedoopt. Het is een bewust gekozen naam. 'Genesis staat in de Bijbel voor het begin. Voor mij zijn dit de eerste stappen op het gebied van goede doelen. Het begin van een nieuwe fase in mijn leven. Het is de eerste keer dat ik met mijn vrienden iets dergelijks ga ondernemen. Ook de religieuze factor speelt een belangrijke rol. We willen de dove en blinde kinderen laten zien dat God van hen houdt, we gaan voor ze bidden en met ze zingen en dansen. En Genesis staat óók voor het feit dat dit niet iets eenmaligs is. We komen niet even langs, leggen wat geld neer en succes ermee. Het is het begin van een serie projecten, waarvan ik de voortgang wil blijven zien. Daarom: dit is *The Genesis*.'

Het reisgezelschap heeft hij zorgvuldig uitgekozen. Dit belooft een emotionele expeditie te worden, vandaar dat Memphis zich wil omringen met vrienden met wie hij een hechte band heeft. Jongens bij wie hij zichzelf kan zijn, met wie hij zijn ervaringen kan delen. Een dag na terugkeer uit Ghana staat opnieuw een trip gepland. Dan neemt Memphis dezelfde vriendengroep mee op vakantie, de bestemming houdt hij geheim. 'Ik verwacht dat de reis naar Ghana aangrijpend zal zijn voor iedereen,' legt hij uit. 'Het lijkt me mooi onze ervaringen samen te

gaan verwerken. Vandaar die verrassingstrip er meteen achteraan. Om de overgang naar het normale leven te overbruggen. En om lol te hebben natuurlijk.’

Vanzelfsprekend zijn Gigi Vitale en Tufan Özbozkurt van de partij, zijn twee jeugdvrienden. Met Gigi trekt Memphis al op sinds zijn vijfde, toen ze samen in het jongste jeugdploegje van vv Moordrecht speelden. Tufan leerde hij op twaalfjarige leeftijd kennen bij psv. Broers noemen de drie elkaar. Met hun eigen taaltje, omgangsvormen en vertrouwensband.

Ook de Rotterdamse rapper Winston Bergwijn reist mee, samen met zijn producer Rass King. Memphis kent ze pas kort, maar de connectie was er meteen en sindsdien heeft hij dagelijks contact met Winne, zoals Bergwijn bekend staat. Ze hebben samen een track gemaakt, met deze reis in gedachten. In Ghana gaan ze de bijbehorende videoclip opnemen.

In Accra voegt een Engelse vriend zich bij de groep, Gbolahan Adarabioyo, de oudere broer van Manchester City-verdediger Tosin Adarabioyo. Van de oorspronkelijke lijst is mental coach annex vriend Joost Leenders afgehaakt. Hij heeft het te druk met werkzaamheden in Nederland. Wat niet betekent dat het gezelschap na voorgaande opsomming al compleet is. Verre van dat zelfs. Ook Sherman reist mee, een Nederlandse beveiligder. En Leonie Hallers, die namens haar bedrijf International Sports Alliance de organisatie op zich heeft genomen. Plus een hele delegatie voor het visueel vastleggen van de trip: een Engelse filmcrew die een korte documentaire gaat maken, een Engelse fotograaf ter voeding van de social media van Memphis en een Nederlandse crew voor de opname van de videoclip. In Afrika voegen zich nog een lokale gids, een Ghanese beveiligder en zes chauffeurs bij de groep.

Maar de harde kern rond Memphis zal bestaan uit Gigi, Tufan, Winne, Rass, Gbolahan, Sherman en de ghostwriter van zijn boek. Voor hen is een apart busje geregeld in Ghana, de rest zal er in colonne achteraan rijden. Tijdens maaltijden

zal dezelfde schifting worden aangebracht. ‘En Memphis bepaalt te allen tijde wanneer de camera’s erbij mogen,’ besluit Leonie haar briefing in het VIP Centre. Het reisprogramma is besproken, de spelregels ook. *The Genesis* kan beginnen. ‘Leonie vroeg vooraf wat ik wilde bereiken met deze trip,’ vertelt Memphis in het vliegtuig. ‘Mijn antwoord was kort: ik wil de levens van kinderen veranderen. Dat is de kern. In dit geval dove en blinde kinderen. Daarvan zijn er 24.000 in Ghana. Ik wil ze laten voelen dat ze ondanks hun handicap over unieke talenten beschikken. Ik wil ze aanmoedigen die talenten te benutten en te ontplooiën. Doven en blinden zitten in een verdomhoekje. Ook van charitatieve instellingen kregen ze tot nu toe weinig aandacht. Die zijn in Afrika vaker zichtbaar bij projecten tegen hongersnood of ziektes. Ontzettend goed en belangrijk natuurlijk. Maar omdat daaraan al veel aandacht wordt geschonken, wilde ik een vergeten groep helpen. God heeft me op het spoor van de dove en blinde kinderen gezet. Ik zie het als een missie die ik moet volbrengen.’

Eén keer eerder is Memphis in Ghana geweest. Zonder dat hij daar herinneringen aan heeft. Een baby was hij nog, toen zijn ouders hem meenamen om zijn halfbroer en halfzus uit een vorig huwelijk van zijn vader op te halen. Nu is alles anders. ‘Mijn vader weet niet eens dat ik naar Ghana ga,’ zegt Memphis en hij wekt niet de indruk dat daar snel verandering in gaat komen. ‘Ik weet niet waar hij precies is geboren, ik weet niet of hij broers of zussen heeft. Nee man, ik weet helemaal niets van mijn vader. Ik was drie jaar toen het huwelijk van mijn ouders stukliep. Tijdens een ruzie met mijn moeder sloeg hij met zijn blote vuist ons aquarium kapot. Vandaar de tekst op mijn been, in de getatoeëerde landkaart van Ghana: *the only thing he left was his blood*. Met mijn vader heb ik al heel lang nauwelijks contact. Maar ik wil weten waar een deel van mij vandaan komt. Voor mij persoonlijk is dit dus ook een ontdekkingsreis. Naar mijn Afrikaanse afkomst. Misschien dat ik er ooit nog met mijn vader over zal spreken. Misschien ook niet.’

Na aankomst op de luchthaven van Accra loodsen Ghanese beveiligers het gezelschap soepel naar de gereedstaande busjes. Daar neemt Memphis even de tijd voor zijn eerste indrukken. In de broeierige avondschemering neemt hij een diepe ademteug, snuift daarna de geuren van West-Afrika op en geeft zwijgend zijn ogen de kost. Dan schuift de deur van het busje open en nestelt Memphis zich op de plek die hij ook in de spelersbussen van zijn clubs en in die van Oranje standaard inneemt: links achterin.

De komende dagen zal het busje een belangrijke rol innemen, niet alleen op het logistieke vlak. Het is de plek waar Memphis en zijn vrienden meerdere keren per dag de hectiek en alle indrukken van Ghana verwerken. Vaak volgens dezelfde rituelen. Nadat ze zijn ingestapt, slingert Tufan de wifi aan, voorziet beveiligers Sherman iedereen van een drankje en regelt Memphis de muziek, meestal Amerikaanse hiphop. De sfeer hangt af van het voorgaande uitstapje. De ene keer staart iedereen zwijgend uit het raam, de andere keer wordt er uitgelaten gelachen en gezongen. En er geldt een erecode: alles wat in het busje wordt besproken, blijft binnen het busje. Dit is hun *safe zone*.

Na een kort nachtje in hotel Kempinski staat de eerste verplaatsing op het programma. Onder politie-escorte trekt een colonne van zes busjes en auto's richting Cape Coast, honderdvijftig kilometer ten westen van Accra. Daar, in het Chief Palace, wacht een officiële ontvangst door het districtshoofd. Pas na diens zegening hebben we officieel toestemming door het gebied te reizen. Dat klinkt plechtiger dan het in de praktijk is. De *local chief* blijkt een relaxte man, die vooral heel blij is met de komst van Memphis. 'Een beroemde zoon van Ghana is thuisgekomen,' zegt hij in het openingswoord en zijn in traditionele gewaden gestoken adviseurs knikken instemmend. 'We zijn overdonderd door je komst en door het feit dat je oog hebt voor de gehandicapte kinderen van Ghana.'

Na de toezegging van de chieft dat Memphis bij een volgend bezoek volgens

de lokale gebruiken gedoopt zal worden, vindt een ceremonie plaats waarin de geesten van zijn voorvaderen worden opgeroepen. Op zijn beurt spreekt Memphis een dankwoord uit, waarna hij zijn heupen losgooit met een lokale dansgroep.

Een uur later rent Memphis op een zandvlakte achter een rinkelende bal aan. Hij heeft een blinderende bril opgezet gekregen, zodat hij kan ervaren hoe het is om te voetballen met alleen een belletje als oriëntatie. We zijn aangekomen op Cape Deaf, het kloppende hart van zijn reis. Hier krijgen zevenhonderd dove en blinde kinderen onderwijs, sportles en gezonde voeding. Op de gevel van het hoofgebouw staat het motto van de stichting geschreven, *Disability not Inability*. Vrij vertaald: een handicap betekent geen onvermogen. Kinderen leren hier te denken in mogelijkheden in plaats van onmogelijkheden.

Het is een uitgestrekt complex, maar er heersen tekorten. Aan lesmateriaal, bouw materiaal, gespecialiseerde leerkrachten, geld, aan alles eigenlijk. Vandaar dat Memphis komt doneren. En hij schenkt een braillemachine, waarvan er in heel Ghana slechts drie in omloop waren. Sinds vandaag dus vier. Tijdens zijn toespraak voor de schoolkinderen en het personeel van Cape Deaf, terzijde gestaan door doventolken, benadrukt Memphis waarom hij is gekomen. 'Ik ben hier om Nederland en de rest van de wereld te laten zien hoe talentvol jullie zijn. Dat jullie kansen en steun verdienen. Wij hebben hetzelfde bloed, ik zal er zijn voor jullie.'

Als hij aan het eind van de dag, na het beklemmende bezoek aan Elmina Castle, in het hotel in Cape Coast is aangekomen, gaat Memphis op een muurtje bij het strand zitten. De zee is ruig aan deze kant van Afrika en hij staart naar de woeste golven. 'Ik heb geen woorden om mijn gevoel nu te omschrijven,' zegt hij bijna onverstaanbaar. 'De hele film van vandaag trekt in mijn hoofd voorbij. Ik kan alleen maar dankbaar zijn. Dat ik hier mag zijn om iets bij te dragen aan het land van mijn vader.'

De eerste avond in Cape Coast eindigt met zang en dans op het strand. Na het

diner zet Memphis zijn lichtgevende speaker aan en zoekt muziek van de Ghanese zanger Bisa Kdei op. Met een glas cognac in zijn ene hand en de speaker in de andere, danst hij met ontbloot bovenlijf op de klanken van *Azonto Ghost* richting de branding. Hij lijkt in trance. Normaal gesproken dansen zijn vrienden met hem mee. Maar dit is geen normale avond. Ze laten hem.

De volgende ochtend opent Memphis de eerste nationale conferentie over sportbeleid voor dove en blinde kinderen in Ghana. Deelnemers op de Universiteit van Cape Coast zijn vertegenwoordigers van de Ghana Deaf Sports Federation, de Ghana Blind Sports Association, het Nationaal Paralympisch Comité en het ministerie van Jeugd en Sport. Ook docenten en schoolkinderen van Cape Deaf zijn aanwezig. Het congres is geïnitieerd door Memphis, als onderdeel van zijn trip. In zijn toespraak vertelt hij ditmaal over het belang van delen en verwijst hij naar zijn periode bij Manchester United. ‘Met al het geld van de wereld heb ik een ongelukkige periode gehad. Ik werd pas gelukkig toen God me de juiste weg wees. Veel mensen meten hun succes af aan hun banksaldo en hun bezittingen, terwijl dat niks met geluk heeft te maken. Mijn geld is Gods geld en dus jullie geld. Ik ben hier om het te delen. Met de mensen in het land waar mijn roots zijn, die dat het hardst nodig hebben.’

Het dankwoord wordt uitgesproken door een blind meisje. Vooral haar laatste woorden bekliven: ‘Jouw bezoek is een zegen, Memphis, jij geeft ons hoop.’

Daarna wacht een nieuwe dag op Cape Deaf. Er is een sporttoernooi georganiseerd, met Memphis en zijn vrienden als actieve deelnemers. In de sporthal staat *goalball* op het programma, waarbij blinde kinderen zittend op de grond een bal met een belletje in het doel van de tegenstander proberen te gooien. Memphis krijgt opnieuw een blinderend brilletje en tot hilariteit van zijn vrienden eindigt het partijspel met een bal die hard in zijn kruis belandt. ‘Blindensport is geloof ik niet zo goed voor mijn vruchtbaarheid,’ grapt Memphis met een van pijn vertrok-

ken gezicht, terwijl hij een flesje water leeggiert in zijn sportbroek.

Na een voetbaltoernooi buiten in de zinderende hitte is het tijd voor een gezamenlijke lunch met de kinderen en een muzikale voorstelling. Tijdens het optreden van een kinderkoor lopen de emoties bij Memphis en zijn vrienden hoog op. Wat begint met een Ghanees lied gaat halverwege opeens over in de Nederlandse taal. Winne is de eerste die zijn oren spitst. Hoort hij het nou goed? Is het echt waar dat midden in Afrika een groepje kinderen de tekst staat te zingen die hij en Memphis samen hebben geschreven? Van een track die nog niet eens is uitgebracht. Hoe dan? Hun verbaasde blikken kruisen elkaar, waarna de tranen over hun wangen beginnen te stromen. Uit Ghanese kinderkelen klinkt: ‘Laat het eind een nieuw begin zijn, intentie puur, die van een kind zijn.’

Het duurt even voordat Memphis en Winne zijn bekomen van de onverwachte wending in het optreden. Navraag leert ze dat reisorganisator Leonie de *lyrics* enkele weken eerder naar de schoolleiding van Cape Deaf heeft gemaïld. Wellicht kon het geïntegreerd worden in een optreden van de kinderen, was haar achterliggende gedachte. Dan nog staan Memphis en Winne perplex dat Ghanese kinderen die nog nooit een woord Nederlands hadden gesproken, de tekst hebben leren beheersen. Puur op klank, voorgelezen door hun leraren. ‘Blinde kinderen ontwikkelen hun andere zintuigen scherper,’ legt een docent uit. ‘Ter compensatie van hun blindheid. Ze hadden de tekst vrij snel onder de knie.’

Memphis grijpt die informatie aan door in zijn slotwoord de kinderen nogmaals te wijzen op hun talenten. Vervolgens ondertekent hij de cheque waarmee zijn financiële hulp aan Cape Deaf wordt bezegeld. Het dankwoord van het schoolhoofd past hij terug, op de stropdas: ‘Jullie hoeven mij nergens voor te bedanken, laten we God danken. En ik wil alle kinderen en medewerkers hier bedanken, voor wie jullie zijn.’

Onderweg naar de volgende bestemming, Kakum National Park, regeert de

stilte in het busje. Even geen muziek uit de speakers, even geen conversaties. Rust in de tent. De onbevangen vrolijkheid van de kinderen, de rondleiding langs de verweerde klaslokaaltjes, de indringende gesprekken met de leerkrachten, de muzikale en vocale omlijsting; het heeft indruk gemaakt. Zelfs Gigi, normaliter de geinponem van het stel, is in zichzelf gekeerd. ‘Mooi, die stilte,’ zegt Memphis na een halfuur. Niemand reageert.

Pas in Kakum National Park komt de groep weer tot leven. Tussen de boomtoppen van het laatste stukje tropisch woud in Zuid-Ghana zijn loopbruggen gespannen en dat maakt het kind in hen wakker. Het uitzicht op de groene weelde onder ons is betoverend, maar ze zijn vooral druk met elkaar het leven zuur maken op de wiebelende bruggen. Met name Rass (hoogtevrees) en Gigi (schommelvrees) hebben het zwaar, tot leedvermaak van de rest. Bij Elmina Castle zorgde de bal voor verlichting, nu is het onversneden jongenslol die de gedachten verzet.

Als na terugkeer de avond is gevallen over Coconut Grove Beach Resort, vraagt Memphis een hotelmedewerker of die een kampvuur op het strand kan ontsteken. De speakers gaan weer aan en uitgelaten danst hij met Gigi, Tufan en Rass rond het vuur. Op een aangrenzend muurtje ziet Winne het grijnzend aan. Hoofdschuddend denkt hij terug aan het moment eerder op de dag, toen hij opeens hun eigen tekst uit de monden van Ghanese kinderen had horen komen. Lachend zegt hij: ‘Het is écht gebeurd, toch? Ik kan het nog steeds niet helemaal geloven.’

Eind 2017 kreeg de Nederlands-Surinaamse rapper uit het niets een bericht binnen. Als kind kende Memphis alle teksten van Winne uit zijn hoofd. Nu benadert hij zijn jeugdidool met de vraag of die een track met hem zou willen opnemen. ‘Ik kende Winne niet persoonlijk, maar natuurlijk wel als rapper. De beste van Nederland, in mijn ogen. Hij durft zich te onderscheiden van veel andere rappers. Winne vind ik een bijzondere jongen, met een hart van goud. Hij spreekt wijze woorden die me tot nadenken stemmen. En Winne is positief in alles wat hij doet.

Hem moest ik hebben om dit plan op de goede manier te kunnen uitvoeren.’

Winne: ‘Ik stond niet meteen te springen. Ik maak nooit muziek met mensen die ik niet ken. Dus ik wilde eerst weten of we een klik zouden hebben. Ik wil de energie voelen die iemand met zich meebrengt. Memphis is naar mijn studio in Rotterdam gekomen en daar hebben we een tijd zitten praten over muziek, over zijn intenties en over het leven. De klik was er vrijwel meteen.’

De boodschap die Memphis met zijn nummer wil overdragen, is geïnspireerd door *Hard Knock Life* van Jay-Z, een nummer dat verhaalt over de weg omhoog, van de goot in New York naar de top van de muziekcène. Memphis: ‘Mijn eerste idee was met Winne een track en clip op te nemen in Rotterdam. Toen ik hem vertelde over mijn plannen in Ghana, vroeg hij waarom we het niet dáár aan zouden ophangen. Dat spookte ook bij mij al een tijdje door mijn hoofd, maar ik wilde eerst zien of Winne überhaupt met me wilde samenwerken. Toen hij over de koppeling met het Ghana-project begon, vielen de puzzelstukjes in elkaar. Alles kwam samen. Ghana als vertrekpunt. Met een boodschap van positiviteit waarmee we de jeugd in heel de wereld willen inspireren. Met muziek van hoge kwaliteit. En een mooie videoclip waarin te zien is wat we in Ghana hebben gedaan. Deze track moet in alle opzichten laten zien waar ik op dit moment sta in mijn leven.’

Hoe langer Memphis nadacht over zijn trip naar Ghana, hoe meer lijntjes hij aan elkaar probeerde te knopen. ‘Mijn sponsorcontract met Under Armour voorziet in creatieve inbreng van mijn kant. Dat maakt het voor mij een bijzondere samenwerking. Toen ik hun vertelde over mijn plannen in Ghana, waren ze meteen enthousiast. We zijn een voetbalschoen gaan ontwerpen met daarin de kleuren van de vlag van Ghana verwerkt. De bedoeling was dat ik de oefeninterlands met Oranje tegen Slowakije en Italië op die schoenen zou spelen. Want vlak na die wedstrijd in Italië vertrok ik naar Ghana. Uiteindelijk waren die schoenen door de tijdsdruk niet op tijd klaar en achteraf vond ik dat wel prima. Die opvallende

voetbalschoenen zouden aandacht genereren. Ik wil hier geen gedoe met media. Dat leidt af van de werkelijke reden van mijn komst. Ik weet hoe het werkt. Journalisten zeggen dan dat ze komen voor een item of artikel over het project. En na één vraag over dat onderwerp schakelen ze over naar mijn carrière of privéleven. Terwijl dit niet over mij gaat. Het gaat over Ghana en over dove en blinde kinderen. Via mijn eigen crew gaan we dat later onder de aandacht brengen, en via de videoclip met Winne. We gaan onze track op een label uitbrengen en via alle kanalen verspreiden. De opbrengst vloeit rechtstreeks terug naar Ghana, naar de projecten hier. Zo maken we de cirkel rond.’

De volgende morgen ziet Memphis na het ontwaken voor zijn hotelkamer een jongetje op het strand staan. Het ventje blijkt om zes uur ’s ochtends van huis te zijn vertrokken, lopend, om zeven kilometer verderop een glimp van de voetballer op te vangen. In de loop van de ochtend melden steeds meer nieuwsgierige Ghanezen zich op het strand. De verblijfplaats van Memphis aan de Goudkust is blijkbaar bekend geraakt. Het zit de beveiligers van het hotel niet lekker en ze laten extra manschappen aanrukken. Zelf is Memphis dan al onderweg naar een volgend project: zwemles voor de dove en blinde jeugd van Cape Coast, gevolgd door een voetbalclinic. Dat laatste evenement loopt flink uit, omdat tijdens het afsluitende partijspel maar niet wordt gescoord. Het gaat er stevig aan toe op de hobbelige vlakte, ook Memphis wordt in de duels niet ontzien door de felle jongelingen. *No goals no glory*, roept Memphis naar de speaker die omroept dat de speeltijd is verstreken. Uiteindelijk maakt hij zelf een eind aan zijn verblijf in Cape Coast door raak te schieten. Het busje naar Accra staat klaar, voor de laatste etappe van The Genesis.

De slotdag in de hoofdstad staat in het teken van opnames voor de videoclip met Winne. Tussendoor brengt Memphis een bezoek aan de lokale markt. Dat heeft nogal wat voeten in de aarde. Hoe langer Memphis in Ghana verblijft,

hoe chaotischer de taferelen op de plekken waar hij opduikt. Vandaar dat zijn beveiliging is opgeschroefd voor het marktbezoek. Naast de gebruikelijke bewakers gaan deze keer ook twee militairen mee. Ze dragen beiden een mitrailleur waarmee je met gemak een kudde olifanten zou kunnen omleggen. Gelukkig worden ze niet in stelling gebracht, maar hectisch is het zeker als Memphis op de markt arriveert. Uit alle hoeken en gaten komen mensen aangerend, in de wirwar van smalle steegjes vormt zich een almaar uitdijende sliert. Na een uur ontsnapt Memphis uit de rugbyscrum. In de verte heeft hij voetballende kinderen gespot en hij speelt een partijtje mee. Zijn laatste openbare wapenfeit in Ghana is een snoeihard schot in de bovenhoek van een gammel doel.

Voor vertrek naar het vliegveld roept Memphis iedereen bij elkaar in de tuin van het hotel. Er zijn cadeautjes voor de Ghanese gidsen, beveiligers en chauffeurs. En Rass brengt een rap ten gehore, geschreven tijdens de ritten in het busje. Een fragment:

*Walk by faith not by sight
Share the love, be the light
Get the strength, lose the fight
Fight again, make it right
Pray together, stay together
Hoping we will find our way together.*

Gejuich stijgt op uit de hoteltuin, het is tijd om te gaan. Op weg naar het vliegveld laat Memphis een berichtje van zijn moeder zien, een reactie op de filmpjes die hij haar had gestuurd. Er staat: ‘Weet je nog dat we hierover spraken toen je klein was? Je wilde mensen in Afrika helpen als je groot was. God verhoort onze gebeden.’

Dan klinkt er gelach voor in het busje. De motoragent die het gezelschap de hele trip al escorteert, haalt een stuntje uit. Al rijdende is hij rechtop gaan staan, met zijn vingers in de oren. Het juichgebaar van Memphis. Zoals veel kinderen dat de voorbije dagen hebben gedaan, overal waar hij kwam. Memphis schatert het uit, gaat weer op zijn vaste plek achter in het busje zitten en zegt: ‘Er is veel samengekomen voor mij deze dagen. Ik heb heel veel blijdschap en dankbaarheid gevoeld. Die vibe overheerst nu. Aan de andere kant gaf het feit dat mijn vader uit Ghana komt, en dat hij er amper voor mij is geweest in mijn leven, deze reis een extra lading. Dat was soms zwaar. Zwaarder dan ik had gedacht. Oude pijn uit mijn jeugd kwam omhoog. Wat betreft mijn vader heb ik na deze trip meer vraagtekens dan antwoorden. Dat geeft niet, alles op zijn tijd. Maar ik ben heel blij dat ik deze reis niet alleen heb hoeven maken. Met mijn beste vrienden kon ik op moeilijke momenten mijn gevoelens delen en daarna mijn gedachten verzetten. Zonder hen had ik waarschijnlijk elke avond huilend op mijn hotelkamer gezeten. Nu was het een goede mix van mensen helpen, heftige gevoelens en ontladen in plezier. Ik moet het allemaal gaan verwerken. We komen er later op terug.’

Daarna schakelt hij over op rap en zingt een stukje uit zijn track met Winne voor zich uit:

Ik moest back naar mijn roots

Dit voelt zo goed

Kijk papa wat je zoon doet

Dit is walking in faith.